

PAROCHIEBLAD H. ANDREAS

SEPTEMBER - OKTOBER 2020

Duurzame vrijheid

De vrijheid is een kostbaar pand
voor ieder volk, voor ieder land;
maar hoe verhoudt mijn vrijheidswens
zich tot die van mijn medemens?

Hoe kan er ruimte zijn voor jou én mij?
Hoe komt een mens van 'ik' naar 'wij'?
Hoe kan de vrijheid duurzaam zijn,
als je niet sámen vrij kunt zijn?

Wat ware vrijheid nodig heeft,
is de erkenning dat je leeft
dankzij het wonder, dat je voelt
in wat uit liefde wordt bedoeld.

En deze liefde leeft in iedereen,
zij maakt je vrij, zij maakt ons één.
Als zij zich toont uit jou en mij,
dan kan er duurzaam vrijheid zijn.

Het lijkt een tegenstrijdigheid,
zo'n vrijheid in verbondenheid,
maar wie de brug steeds weer kan slaan,
die zal zijn weg in vrijheid gaan.

Tekst: Hans Reinold

Uit: PAX Vieren, Vredesweek 2020

Weer vooruit!

Het zijn vreemde tijden... Ebt corona weg, of komt er een tweede golf? We weten het allemaal niet... Maar wat we wel weten vanuit ons geloof: we moeten met verstand met de werkelijkheid omgaan, maar ons nooit tegen laten houden om goed te doen, juist in moeilijke omstandigheden. Net wanneer het moeilijk is, kunnen we leren van de oude wijsheid *count your blessings*, tel je zegeningen. Zie wat je wél hebt en richt je daarop. Van daaruit zul je dan vanzelf groeien in gebed van dankbaarheid voor wat je wel hebt én in concrete inzet voor de ander, die je ook wat gunt. Laten we ook in moeilijke tijden ons niet tegenhouden om goed te zijn en goed te doen, ook als niet alles loopt zoals we willen!

Hans Bouman, deken

Communie

Zoals heel veel dingen is in mei ook de viering van de eerste heilige communie niet kunnen doorgaan. Dat was voor de kinderen en ouders, maar ook voor de parochie een flinke tegenvaller.

Een aantal ouders heeft besloten de eerste communie van hun kind door te schuiven naar volgend jaar, maar de meesten hebben ervoor gekozen om hun kind toch dit jaar de communie te laten doen. Dat gebeurt op zondag **27 september** in twee vieringen, om **10.00 uur** en om **12.00 uur**. Zo kunnen op gepaste afstand toch zoveel mogelijk familieleden dit grote gebeuren voor de kinderen meevieren. Dit betekent dat er buiten de genodigden geen ruimte is voor andere belangstellenden om deze viering bij te wonen. Wij hopen op uw begrip hiervoor.

De communicantjes hebben zich al voorgesteld en hun foto's hangen in de kerk. Dit zijn hun namen: Finn Hendriks, Lucas Schouteten, Quinn Verkoeijen, Oscar Tomasik, Joanna Willems, Thomas Ritzen en Marijn Blacha. Zij doen hun eerste communie om 10.00 uur. Om 12.00 uur is de viering voor Phoebe Swelsen, Dylana Hendrix, Zoë Labriaire, Colin Bacchus, Maud Wronowski, Dean Brugman en Sem Boon.

Wij wensen onze communicanten en hun familie een mooie viering toe en een fijne dag.

Geert Bles, Jacques Zenden, Marcel Mollink, Bianca Schobben en Nan Paffen

Ziekenzalving

Ook dit jaar houden we (onder voorbehoud) in de Andreasparchie weer een ziekenzalving, uiteraard met inachtneming van de coronamaatregelen. Onder voorbehoud, omdat we niet weten hoe corona zich de komende weken en maanden zal ontwikkelen en het ook nog mogelijk is dat de viering alsnog moet worden afgeblazen. Maar voorlopig gaan we ervan uit dat er ook dit jaar een ziekenzalving in onze kerk is. Er zijn, met het oog op het aantal bezoekers, twee vieringen gepland, op twee achtereenvolgende vrijdagen: op vrijdag **9 oktober om 15.30 uur** en op vrijdag **16 oktober om 15.30 uur**. Na afloop is er koffie in de kerk, niet in de koffiekamer.

Wilt u komen, of kent u iemand die geïnteresseerd is? Laat het iemand van de pastoraatgroep weten. Als u niet over eigen vervoer beschikt, kunt u worden opgehaald en wordt u ook weer thuis gebracht. Dat mag volgens de huidige coronaregels. Wij zorgen voor mondkapjes. U kunt ook bellen of schrijven: parochiesintandreas@home.nl, tel: 045 - 541 33 81.

De pastoraatgroep: Marijke Canlon, Eline Claassens, Gerda Hayes, Wil Heijster, Marga Meyer, Annemarie Noijen, Rob Pauls

Bezinning

Tijdens het stilte-uur in de kerk elke donderdag van 11.00 tot 12.00 uur is er om 11.30 uur een kort bezinningsmoment. We hebben al een aantal parochianen die elke week zo'n bezinningsmoment voor hun rekening nemen. Ieder doet het op zijn of haar eigen manier en

over een onderwerp naar keuze. Soms duurt de bezinning vijf of tien minuten, soms loopt het ook uit tot een half uur. Vaak komt er naar aanleiding van de bezinning een korte gedachtewisseling tussen de aanwezigen op gang. Na de bezinning is er een afsluitende stilte. En daarna koffie op het kerkplein of in de koffiekamer.

Lijkt het u leuk om ook een keer zo'n bezinning te houden? Laat het weten aan gastvrouw Ank Frederiks of Rob Pauls 043 - 306 17 06 of via de parochieemail. Of kom een keer naar het stilte-uur op donderdag om te proeven hoe het is. De poort van het kerkplein staat open.

Rob Pauls

Oecumenische viering

Vóór de uitbraak van de coronapandemie was, samen met de PKN Parkstad, een oecumenische viering gepland aan het einde van de Vredesweek in september. Dit jaar kan de viering niet doorgaan vanwege corona.

Om ook dit jaar uitdrukking te geven aan de verbondenheid van onze kerkgemeenschappen, zijn er in het weekend van 3 en 4 oktober twee gescheiden vieringen die gezamenlijk zijn voorbereid door een beperkte groep mensen vanuit de PKN Parkstad en de Andreasparochie. Op zaterdagavond **3 oktober** om **18.00 uur** is de viering in de Andreaskerk, op zondag **4 oktober** om **10.00 uur** in de Pelgrimskerk. Samen voorbereid, met hetzelfde thema. Zo beginnen de vieringen in het najaar toch nog met een bescheiden oecumenisch tintje.

Wilt u de viering van 4 oktober in de Pelgrimskerk bezoeken? Het zou fijn zijn als er over en weer wat mensen van onze gemeenschappen bij elkaar naar de viering gaan. Voor de dienst in de Pelgrimskerk moet u zich wel even aanmelden: dat kan tot 29 september via aanmelden@pknparkstad.nl, of telefonisch bij Leen de Rooij, 06 - 25 56 20 05.

Taallessen in de Andreas

Al enkele jaren vinden vluchtelingen en asielzoekers uit het azc in Heerlen de weg naar onze parochie voor Nederlandse les.

Het is een hele klus om zo'n taalles te geven. Er heerst soms wantrouwen bij vluchtelingen onderling, er zijn onderhuidse spanningen. Er komen mensen uit vele landen en culturen, sommigen spreken een beetje Engels, anderen zijn zo goed als analfabeet. Ook als je de groepen indeelt naar niveau, blijven de verschillen tussen de 'studenten', zoals ze zichzelf noemen, groot. Sommigen gaan als een trein, bij anderen zie je nauwelijks vooruitgang. Allemaal zijn ze gemotiveerd. Anders zouden ze niet komen, het is niet verplicht tenslotte. Maar bij vluchtelingen wil de concentratie soms wel eens wat te lijden hebben, door traumatische ervaringen in hun land van herkomst, of de herinneringen aan de vlucht, of zorgen en angst voor de toekomst. Soms zijn ze met hun hoofd heel ergens anders dan waar de 'docent' ze zou willen hebben, en waar ze ook zelf het liefst zouden willen zijn. Ze hebben ook vaak afspraken met IND of COA of de advocaat, waardoor ze lessen missen. Een groep kan ook snel van samenstelling veranderen als de deelnemers bijvoorbeeld plotseling naar een ander asielzoekerscentrum worden overgeplaatst.

Het afgelopen jaar waren er in onze kerk drie heel gemotiveerde lesgroepen met deelnemers uit Syrië, Jemen, Turkije, Koerdistan, Pakistan, Azerbeidzjan, Irak. Die krijgen twee keer per week les, van twee vrijwilligers met veel onderwijservaring en enkele parochianen. Dat er parochianen meedoen, is geen bijkomstigheid. Dankzij hen worden de lessen een gezamenlijk gedragen activiteit van de parochie. Ook de talloze keren dat er de afgelopen twee jaren samen koffie is gedronken in de huiskamer met de gastvrouwen, hebben er toe bijgedragen dat enerzijds de vluchtelingen geen onbekenden in de kerk zijn en anderzijds de kerk voor hen een gezicht heeft gekregen. Vorig jaar was er met Kerstmis een heel stel in de kerstviering met aansluitend een deels Limburgse, deels Turkse koffietafel. Met een aantal gastvrouwen zijn we ook een keer gaan eten in het azc, bij twee Turkse families die ons hadden uitgenodigd.

Met z'n allen brengen we veel leven in de brouwerij in de les. Het onderwijs wordt er beter door, en toch heb je minder het gevoel dat je in een les zit, daarvoor wordt er te veel gelachen en gegrapt. Ik vraag me inmiddels af of het Nederlands leren wel zo belangrijk is voor de vluchtelingen – dat leren ze op een gegeven moment heus wel ergens, als het niet bij ons is, dan wel ergens anders. Belangrijker is dat ze het fijn

vinden om te komen omdat het gezellig is en ze hun zorgen en problemen even kunnen vergeten. Dat is zó belangrijk voor ze: het gevoel dat ze ergens welkom zijn en niet met argusogen worden bekeken. Dat ze door vriendelijke mensen gastvrij zijn opgenomen en door een moeilijke periode in een nieuw en vreemd land heen zijn geholpen. Ze merken, vaak tot hun verrassing, dat zij in hun situatie het lachen niet verleerd zijn. Uit onderzoek blijkt dat ze de steun en sympathie die ze ondervinden, nooit vergeten en dat het hen helpt bij het opbouwen van nieuw zelfvertrouwen en vertrouwen in hun nieuwe land. En ja, daarvoor zorgen ook mensen van onze kerk.

Zo is het Nederlands leren niet het belangrijkste, belangrijker is dat wat je niet ziet maar toch gebeurt: er ontstaan hartelijke, soms ook meer persoonlijke contacten waar de vluchtelingen in Nederland op voort kunnen bouwen. En regelmatig staan vluchtelingen voor de deur, ook als ze niet meedoen aan de taallessen maar van andere azc-bewoners over de kerk hebben gehoord, met vragen om hulp en advies. De vragen variëren van hulp bij het vertalen van brieven, vragen over instanties, hulp bij het zoeken naar vrijwilligerswerk, begeleiding naar ziekenhuis of tandarts, het zoeken naar geschikte woonruimte, de aanschaf van een goedkope fiets; soms ook worden ze geholpen met wat geld dat ze (meestal) later terugbetalen.

Laatst kwam een Syrische vluchteling sip de kerk in en vertelde dat hij van een handhaver in Simpelveld een boete had gekregen omdat hij de eendjes had gevoerd – wist hij veel dat dat in Nederland niet mag! Een boete van 140 euro. Te betalen van het karige leefgeld waarvan hij moet rondkomen. De verbodsbordjes had hij niet kunnen lezen natuurlijk. Maar de handhaver was daar niet gevoelig voor. Ik ben gaan kijken, ik kom er bijna elke dag langs: geen verbodsbordje te bekennen. Dus gaan we voor de jongen in beroep en vragen we kwijtschelding aan. Er stond trouwens nog een vrouw aan de vijver brood aan de eenden te voeren toen hij de boete kreeg. Zij kreeg geen boete van de handhaver. Zo gaat dat soms, en daar moet je wat aan doen.

Een groep Syrische taalleerlingen heeft aan paar weken geleden, op zaterdagavond 1 augustus, een Syrische maaltijd gekookt voor de bij de taallessen betrokken mensen van de parochie. Ook bezoekers van de zaterdagavondviering werden uitgenodigd om na afloop van de viering te blijven en een hapje mee te eten. Dat gebeurde op een prachtige zomeravond, toen het nog net niet zo heet was dat de mussen dood

van het dak vielen, buiten op het kerkplein. En ook hier was het oergezellig en is er heel wat afgelachen.

Behoren taallessen tot de kerntaken van een parochie? Andere organisaties houden zich daar ook mee bezig, en doen dat misschien wel beter. Maar kerken zijn, als het goed is, toch net iets anders. Het zijn plekken waar niets hoeft, waar men niet wordt afgerekend op wat men heeft bereikt of niet bereikt, je hoeft er niet te presteren. Dat maakt kerken tot plekken waar ruimte is voor wat elders vaak tekort komt: aandacht voor mensen, ongeacht wie je bent of wat je kan, mogen zijn wie je bent, ongedwongen en hartelijk samenzijn.

Eigenlijk is zo'n taalles met alles wat daar bij hoort gewoon een stukje kerk.

Rob Pauls

<p>COMBI VOORDEEL</p> <p>Pizza Taco met sla en saus</p> <p>3 voor 15,50</p> <p>per stuk 5,95</p> <p>Afbakken: 12 min. op 180°C</p>	 <p>SLAGERIJ VAN MELIK</p> <p>Sinds 1938</p> <p>Heerlerbaan</p>
---	---

Vredesweek

Van 19 t/m 27 september is de Vredesweek. Er zijn in die week ook in Heerlen enkele activiteiten:

Op zaterdag **19 september** zal het Vredesplatform Heerlen een publieksactiviteit houden op de Promenade/Bongerd in het centrum van Heerlen.

Maandag **21 september** houdt Jan van den Berg een lezing over Joodse onderduikers in Hoensbroek. Om **19.30 uur** in het Thermenmuseum, Coriovallumstraat 9 in Heerlen. Deze lezing wordt georganiseerd door het Koninklijk Limburgs Geschied- en Oudheidkundig Genootschap, Kring Parkstad Limburg. Voor meer informatie en aanmelden kunt u terecht bij de secretaris van Kring Parkstad Limburg: Jody Martens: j.martens@historischgoud.nl. Kosten: gratis voor leden van het LGOG, voor niet-leden € 5,-.

Heerlen Mondiaal organiseert in samenwerking met het Vredesplatform Heerlen op donderdagavond **24 september** een Café Mondiaal met als centraal thema 'Vrijheid en de grenzen van de vrijheid'. In café Pelt, Pancratusplein, Heerlen, om **19.30 uur**.

Walk of Peace

Het Vredesplatform Heerlen en het Missionair Overleg Parkstad organiseren op **27 september** een wandeling langs een aantal Stolpersteine nabij het centrum van Heerlen. De wandeling begint om **14.00 uur** bij het Joods monument bij de Vredes- of Gedachteniskapel bij de gemeentelijke en Joodse begraafplaats, Akerstraat 35. Tijdens de wandeling onder leiding van Martin van der Weerden zullen verhalen over het verleden rond oorlog en vrede aanleiding zijn om stil te staan bij onderdrukking en vrijheid in het verleden, heden en in de toekomst. De wandeling voert ons over de begraafplaats, Sint Antoniusweg, Sint Franciscusweg, langs het Bernardinuscollege en als de tijd het toelaat over de Bekkerweg en het Tempsplein.

Voor alle activiteiten geldt dat van de deelnemers wordt verwacht dat ze zich houden aan de regels door 1,5 meter afstand van elkaar te houden, en bij klachten thuis te blijven.

Meer informatie en aanmelden voor de nazit op 27 september: Vredesplatform Heerlen/Heerlen Mondiaal: Harrie Winteraeken, 06 - 52 37 56 11 / hwinteraeken@hotmail.com of Missionair Overleg Parkstad: Ans Houben, ajhouben@hetnet.nl.

Steun voor CIMI en inheemse organisaties in Brazilië

Zoekt u een goede bestemming voor een cadeau in de vorm van een geldbedrag dat u krijgt en zelf niet echt nodig heeft? Denkt u dan ook eens aan het volgende.

CIMI is een organisatie in Brazilië die vanuit de katholieke kerk de inheemse volken steunt in hun strijd om land en eigen identiteit. De organisatie is vrijwel overal aanwezig waar inheemse gemeenschappen wonen. Ze biedt assistentie bij juridische zaken, vorming en onderwijs, gezondheidszorg e.d. In Heerlen hebben enkele werkgroepen (Steungroep Indianen in Brasil, de Andreasparochie en HeerlenMondiaal) al lange tijd goede contacten met het indianenpastoraat.

Het overleven van inheemse volken heeft steeds meer te maken met de verhoudingen zoals die op wereldniveau bestaan. Grootgrondbezitters, illegale boskap en multinationale bedrijven voor grootschalige landbouw (soja, mais, rietsuiker) bedreigen het bestaan van de indianen, het oerwoud en ons gezamenlijk leefmilieu. De indianen zitten in de verdrukking en strijden om hun land en voortbestaan.

Als u hen via CIMI financieel wilt steunen, kan dat via:
NL65INGB0004353277, t.n.v. Stichting Steun aan CIMI.
Voor meer informatie: Wim van Kempen, 045 - 572 25 03 /
wimvankempen@kpnplanet.nl.

In gesprek met Anne Gulpers

Op vrijdag 14 augustus om half elf hebben we afgesproken op de Ds. Jongeneelstraat 12; als zij de deur opendoet, zeg ik spontaan "Wow, Anne!" Ze straalt, is in verwachting, zichtbaar; en dat het blijde verwachting is wordt duidelijk als we naar binnen gaan; de koffie wordt ingeschonken, en ik ga naar haar luisteren:

"Het is bijna onwerkelijk", zegt Anne, "ongelooflijk, dat een echt mensje in mij groeit, leeft, een kloppend hartje heeft; echt een wondertje, ik kan geen ander woord vinden. En nu het zich steeds meer in mij beweegt en trappelt, groeit ook bij mij het besef: het is van mij, van ons, en daarmee gelijk opgaand het besef van verantwoordelijkheid voor het kindje dat ons is toevertrouwd. Belangrijk is voor mij te denken: het is niet vanzelfsprekend dat je hieraan mag meedoen, dat je een kindje mag krijgen, dat je lichaam mag deelnemen aan de schepping van een nieuw mensje in deze wereld. Wij hebben in deze laatste maanden ons best wel eens zorgen gemaakt: in wat voor wereld komt ons kindje straks terecht? Maar dan ontstaat er toch tegelijk een kracht in mij/ons: het gaat ons lukken dat ons kindje goed opgroeit en een gelukkig mens wordt. Dat het geniet van de gewone kleine dingen van elke dag, en niet meegezoen wordt in de akelige dingen van deze wereld.

We hebben een sterke familie en een kring van fijne vrienden om ons heen, die er altijd zijn. Van thuis heb ik meegekregen: geniet elke dag van alle kleine dingen op je pad; het is niet gezegd dat iedereen 80/90 jaar wordt; mijn broer Joep is jong gestorven; mijn beste vriendin Kiki is vijf jaar geleden verongelukt; mijn vriend Bart heeft beide ouders al verloren. We hebben als mens niet het eeuwig leven; zie daarom het leven als een geschenk; wees er dankbaar voor, en maak van elke dag iets moois."

Als Anne spreekt over de dood van Joep, van Kiki, vraag ik haar, hoe zij dat heeft ervaren en hoe ze over de dood denkt. "Natuurlijk", zegt ze, "heb ik dat erg gevonden maar ik was nog een kind toen Joep stierf en reageerde kinderlijk; ik herinner me dat ik zei: nu kan ik zijn slaapkamer hebben, en zoiets. Pas later speelden gedachten als: hoe zou het geweest zijn als hij er geweest was? Dan hadden mijn zus en ik een grotere broer gehad. Mijn ouders zijn wel heel beschermend geweest tegenover ons. Maar waar hij nu is, daar denk ik eigenlijk niet

zo over; ik denk niet dat hij ergens boven is, naar ons kijkt hier beneden, op ons wacht, etc.; dat zijn wensgedachten volgens mij, maar geen werkelijkheid. Toch ontsnapt mij wel eens iets als: Joep, als je er echt bent, zorg dan dat dit of dat mij lukt, of dat dit of dat goed afloopt.

Ik heb al pratende al een beetje een sluijer opgelicht over geloven, over mijn geloof, realiseer ik me. De Bijbel heeft veel verhalen, vaak mooie verhalen, daar hou ik van en ik vind ze ook belangrijk. Maar zijn ze werkelijk gebeurd? Moet ik ze letterlijk zo verstaan? Ik denk eerder dat het beelden zijn, beeldverhalen, die me inspireren om mijn eigen stappen te zetten, en die me perspectief geven, kracht en hoop.

En mijn verhouding tot de kerk? Ik moet eerlijk zeggen, dat ik te midden van leeftijdgenoten soms aarzel te zeggen dat ik iets met kerk heb, omdat ik weet wat zij dan denken. Ze vinden het niet hip, ze vinden kerk ouderwets, niet van deze tijd, te degelijk, te kerkelijk: met wieroken, een boek kussen, opstaan, knielen, knikken, buigen, etc., en met een vingertje om ons te vertellen hoe het moet. Ze hebben weinig ervaring met een kerk waar het anders gaat. Ik kom graag in de Andreas, heb daar meegedaan met kindervieringen en een enkele keer een overweging; er ademt daar iets van vrijheid, ruimte geven, luisteren naar elkaar.

Als je mij vraagt of ik nog een gedachte heb die ik belangrijk vind en zou willen meegeven aan anderen, dan is het iets waar Bart en ik vaak over praten: 'Je kunt eigenlijk niet iemand niet leuk vinden'. Want, als dat gebeurt, als ik iemand niet leuk vind, dan ligt dat aan mij; dan heb ik onvoldoende interesse getoond in die persoon. Maar als ik stilsta bij die persoon, en mij in hem/haar verdiep, dan zal ik hem begrijpen en het interessante van deze mens zien, en niet meer kunnen zeggen dat ik hem niet leuk vind."

Op mijn vraag of ze enkele mensen kan noemen, met wie zij graag aan tafel zou gaan op mijn kosten, moest zij even nadenken. Toen kwam het antwoord: "Met Lian, de moeder van Kiki, en mijn eigen moeder; beiden hebben het moederschap ervaren, maar ook dat je zomaar een kind kunt verliezen; daar zou ik dan met hen over willen praten, of en in hoeverre dit hun leven heeft veranderd."

De tijd van dit mooie open gesprek vloog voorbij en vroeg om een afronding; Anne heeft haar vader Math Gulpers gevraagd of hij het stokje van haar wil overnemen. Dat verhaal kunt u tegemoet zien in het volgende parochieblad.

Geert Bles

COLOFON

Contact

Palestinastraat 326
6418 HP Heerlen
045 - 541 33 81
parochiesintandreas@home.nl
www.sintandreas.nl
facebook.com/andreas-parochie

Gastvrouw aanwezig di. t/m vr. van
10.00 tot 12.00 uur

Pastoraal team

Pastor Geert Bles:
045 - 571 40 78

Diaconaal werker Rob Pauls:
043 - 306 17 06
andreas.r.pauls@gmail.com

Pastoraal- en jongerenwerker
Marcel Mollink: 045 - 574 03 78

Parochiebestuur

Vicevoorzitter
Karin van Doormaal:
045 - 541 35 68

Rekeningnummers

NL21 ABNA 0577627325
NL17 INGB 0003269778

Stichting Taiama-Andreas

www.taiama-andreas.org

Redactie

Rob Pauls
Karin van Doormaal
Rens Trimp

Gedoopt

30 augustus: Jaxson van Kooij

De volgende editie van het parochieblad verschijnt in de week van 12 oktober. Intenties en kopij voor 17 oktober t/m 15 november graag uiterlijk **28 september** opgeven.

VIERINGEN

4 september t/m 16 oktober

Vrijdag 4 september

10.30 uur: eerstevrijdagviering

Zaterdag 5 september

18.00 uur: eucharistieviering

Zondag 6 september

10.30 uur: eucharistieviering

Zaterdag 12 september

18.00 uur: woorddienst

Zondag 13 september

10.30 uur: woorddienst

Zaterdag 19 september

18.00 uur: woord- en communieviering

Zondag 20 september

10.30 uur: woord- en communieviering

Zaterdag 26 september

18.00 uur: woorddienst

Zondag 27 september

10.00 uur: eerstecommunieviering
12.00 uur: eerstecommunieviering
*Deze vieringen zij alleen toegankelijk
voor familie van de communicanten*

Vrijdag 2 oktober

10.30 uur: eerstevrijdagviering

Zaterdag 3 oktober

18.00 uur: oecumenische viering

Zondag 4 oktober

10.30 uur: dankdienst communicanten

Vrijdag 9 oktober

15.30 uur: ziekenzalving

Zaterdag 10 oktober

18.00 uur: woorddienst

Zondag 11 oktober

10.30 uur: woorddienst

Vrijdag 16 oktober

15.30 uur: ziekenzalving